

17 වන පිටේ

විදුලි සේවාවන්ට සවන් දෙනු ඔහුට ඇසී ගිබුණි.

“මොන කෙනෙල්ලෙට මිවා අනන්ව ද...? බහුබුක්...” තමා පුරුද්දකට මෙන් ඇසට කී ඇසුරු ඔහුට සිහිපත් විය. “ඇනෙනකොටත් අප්පිරියයි...”

“ඔයාට ඉතින් සිංහල අපීර්ණයක්නෙ නියෙන්නෙ...” එවන් විටෙක නිෂාධි කියන්නී ය.

සිංහල සමාජයෙන් ඇත්ව සිටින්නට තම සිත

තුළ ඇති ඇල්ල කෙසේ ඇති වුවත් ඇයි ඔහුට ම නොවැටෙනෙයි. නොදන්නා කිසියම් හෝ හේතුවක් නිසා තමා මේ සමාජය ප්‍රිය නොකරන බව පමණක් ඔහු දනිනි. නිෂාධි ද ඒ මගට ගන්නට තමා කොයි තරම් උත්සාහ දැරුවා ද?

ගුවන් විදුලියෙන් ඉරුදා සිංහල විකාශය ඇසෙයි. කන්දොස්කිරියාවකි. වසා දැමිය යුතු ය.

“ළඹන ඉරුදා වේවලි ගාඩත් සිතමා සංකීර්ණයේදී පුද්ගලයන් කෙරෙහි මල්වැස්ස සිනමාපටය පිළිබඳ සාකච්ඡා කරන්නට මැදිරියට පැමිණි සිංහල සුබසාධක සංගමයේ

‘නිෂාධි...’ දිලිප උස් හකින් ඇස ඇමතුවේ ය. ‘... ඔයා උන්නටමේ මං කිව්වොත් කිව්ව දේ කරන මිනි-හෙක් බව...’

කළහානි සුමනසේකර මහත්මිය සහ...”

ගුවන් විදුලි යන්ත්‍රය වසා දමන්නට එසවූ අත ආපසු ගත් දිලිප විදුරුව පසෙක තබා මහත් ඕනෑ කමකින් එයට සවන් දුන්නේ ය.

සිනමාපටය පිළිබඳවත් එහි ඇති කලාත්මක අගය පිළිබඳවත් කළ සාකච්ඡාව ඔහු ඇසා සිටියේ මහත් අප්‍රමුතියි.

“ මේ සිනමා පටයේ ප්‍රධාන නළු නිලි සුවන වන අනුරාධී ත් මනිෂා ත් අධ්‍යක්ෂ සුදන්තන් මේ දුර්ලභයට සහභාගි වෙතවා.. කියන්න සන්නෝසයි ඔවුන් තුන්දෙනා හෙට සවස මෙල්බන් නගරයට සේන්ද්‍ර වෙන්න නියමිතයි...”

අනුරාධි.. ඒ නම පවා අප්‍රසන්න ය. කෝපයෙන් සිත ගිනිගම් වී යයි. දිලිප ගුවන්විදුලි යන්ත්‍රය ඔසවා පොළොවේ ගසුවේ ය. තවත් වතාවක් විදුරුව මත්පැණින් පුරවා ගත් ඔහු එක හුස්මට එය බිවේ ය.

හෙට... හෙට... මෙල්බන් ගුවන් තොටිත් ඔහු පැමිණෙනු ඇත.

“මං උඹව මරනවා...” දිලිප වෙරමගින් දෙඩෙව්වේ ය. “හෙට මං උඹව මරනවා අනුරාධි”

00000

ලඹන කළාපට

15 වන පිටේ

මගේ ලෝකය

ඇසෙන දැනෙන දේ... හිතට වැදෙන දේ...

රජනී ජේ වර්දිසිය

ඇත.

8 වූල්ෂා නාරිය (1928)

කතුවරයා මෙය ලියුවේ එව් හිතවලගේ කොළඹ සිංහල නාට්‍ය සභාවට ය. අංක (3) ජවතිකා (32) සින්දු (29) හා වසගම් (218) කින් නිමවන මෙහි එන්නේ වූලනි බුක්මදුරු රජු තලතා දේවී ජබ්බ පුරෝහිතාදීන් පිළිබඳ පුවත් පැවසෙන උම්මගන ජාතකයේ අවසන් කථා කොටසයි. මේ නාටකය 65 වාරයක් පමණ දක්වා ඇත.

9 මහා පදුරන ජාතක නාරිය (1928)

මෙහි වස්තුව වූයේ මහා භාරත ගුත්ථයෙහි සඳහන් පංච පාණ්ඩ්‍යයන්ගේ සුධි කථාවය. පෙරදී නාචමි කථාවන් රාත්‍රී 12 ක් කොටස් වශයෙන් පෙන්වූ මේ කථාව සපුරා පඤ්ඤා 3 නමාරකින් මේ නාටකයෙන් පෙන්වනු ලැබේ. මෙයද 27 වාරයක් පමණ දක්වා ගියේ. මෙහි කථාවද කතුවරයා අංක (3) ජවතිකා (28) සින්දු (31) හා වසගම් (328) කින් නිමකරයි.

10 ශාලිය -අශෝකමාලා චරිතය (1920)

දුටු ගැමුණු රජු පුත් ශාලිය කුමරු හා අශෝකමාලාවන් අතර වූ පෙම් පුවත් හා ගැමුණු රජුගේ අවසන් කථා කොටසක් මෙයින් දැක්වේ. අංක (2) ජවතිකා (20) සින්දු (18) හා වසගම් (238) කින් නිමවන මේ නාටකයද 26 වාරයක්ම පුද්ගලයන් කර ඇත. ගුණාචලකන් අවසන් නාට්‍ය කෘතිය මෙය.

11 මහා භාරත නාරිය (1929)

ටව්ලෝග් හි ආර්ය සිංහල නාට්‍ය සභාවේ ප්‍රධාන ජී ඩී එච්ගේඩ් සෙනෙවිරත්න මහතාගේ ඉල්ලීම පිට කතුවරයා කළ මේ නාට්‍යයෙන් දැක්වෙන්නේ මහා භාරත ගුත්ථයෙහි එන ධර්ම බුද්ධි - ඵම - අරුච්චන - නකුළ - සකාදේව යන පංච පාණ්ඩ්‍යන් පස්දෙනා හා ත්‍රියෝදනාදීන් අතර වූ මහා යුද්ධ කථාවයි. අංක (3) ජවතිකා (24) සින්දු (27) හා වසගම් (273) කින් අවසන් කරන්නේ මේ නාට්‍යය 158 වාරයක් පමණ දැක්වූ බැව් ගුණාචලක මහතා කියයි. මෙකී නාට්‍ය වල සින්දු රාතනාල සියල්ලක්ම කථනාගේය.”

ඇල් ඩී ඊ රත්නායකයන් සිය ‘‘ටව්ලෝග් නාටක ඉතිහාසය’’ පොතේ එසේ සඳහන් කරන ගුණාචලක නාට්‍ය පරම්පරාවේ ඩී ජේ ඩබ් ගුණාචලක මහතාගේ පුතා කලාගුරු ලයනල් ගුණාචලක ය. අපේ ළමා වියේ සුන්දර මතක අතර නොමැකෙන මතකයක් වන්නේ ලයනල් මාමාගේ නිවසේ නිතර නිතර පැවැත්වූ සංගීත සාදයි. එවකට ලකා ගුවන් විදුලියේ සංගීත අංශයේ පට්ටිආරච්චි ඇම් ජී ගුංගසේන අති දක්ෂ තබලා වාදක සෙල්ලෙදොරේ වැනි සංගීතඥයන් නිතර නිතර ලයනල් මාමාගේ නිවසේ රැස්වී පැවැත්වූ ඉන්දිය ආනාදයන් ගත් සංගීත සැදැපවනට සහභාගි වූ බව මතක ය. ෆ්‍රී බැලෝ සර්විනාවන් වයලීනයත් තබලාවත් මැවූ සංගීත රසය කෙසේ නම් අමතක කරන්න ද?

ඒ යුගයේ සිටි අතිදක්ෂ තබලා වාදකයා

ශ්‍රී ලාංකේය මාධ්‍ය කවුලුව
www.thisara.com

මෙල්බන් ගුවන් තොටට පස තැබූ මොහොතේ අනුරාධගේ සිතට දැනුණේ මහත් සහනයකි. ආගමන විගමන කටයුතු නිමකර ඉක්මනින් පිටවන්නට ඔහුට අවශ්‍යව තිබුණි.

“ඉවසන්න.. ඉවසන්න...” මනිෂා කට්ට කම් කලා ය.

ගමන් මල දමාගත් ට්‍රොලිය තල්ලු කරමින් අනුරාධ ස්වයංක්‍රීයව විවෘත වන දොරෙන් පිටතට ආවේ ය. සිය හිතවතුන් නෑ දෑයන් එන තෙක් පුල පුලා බලා සිටින සිය ගණනක් ගැනෙහි මිනිසුන් අතර නිෂාධි සිටිඇයි ඔහු මහත් ඕනෑ කමකින් බැලුවේ ය.

“ඉන්නටද...?” මනිෂා ගේ පැනය ඔහුට නෑදෑය. නිෂාධි නැත. ඇසට කුමක් වී ද? තමන් කැපුව යන්නට පැමිණි සුබසාධක සංගමයේ පිරිසේ ආචාර සමාවාර අනුරාධ විදුලන්ගේ යාන්ත්‍රිකව ය.

“මස්ටර් කීර්තිබණ්ඩාරට නම් මහත්සිසි වගේ...” කිසිවකු කියනු ඔහුට ඇසුණි. සිනාවක් මුළු වෙමා

ගන්නට අනුරාධ උත්සාහ කළේ ය.

සුබ සිතින ගොනු කරන්
හිත හොරෙන් හිනැහෙත්
නුම දකින මේ මොහොත
පිටිනේ යළි දේ වී

වසන් කල ඉති කරන
හිතයට සම වැදී
නොපිපී මල් පියෙන්නට
විභත හී මුමුණාහි

අසනි වැසි වට දිවිය මැද ඔබ
සෙතෙහෙ වැසි දිය ඉසිනු මැනවී
විලක නිල් දිය මහින් හිනැති
පිබිඳ සරසන් කුමද පේ වී

“අපි එනෙමේ යමු නේද..? දෙන්න අනුරාධ අයිතා ට්‍රොලිය මට” සුබසාධක සංගමයේ ලේකම් දෙස හඳුන්වාදුන් තරුණියා අනුරාධ ගේ ට්‍රොලිය ඔහු වෙතට ඇද ගත්තේ ය.

“අපි තව ඊකක් ඉඳිමු ද...?” යි අසන්නට අනුරාධ ට අවශ්‍ය විය. සියල්ලෝම ඉදිරියට යමින් සිටියි. අනුරාධ යාන්ත්‍රික මිනිසකු සේ මවුන් පසුපසින් ගමන් ගත්තේ ය.

“අනුරාධ.....” නොසිතූ මොහොතක ඔහුට ඇගේ කටහඬ ඇසුණි.

අනුරාධ ආපනු හැරුණේ ය. අත සෙනහ උතරින් දුටු එන නිෂාධි දෙස ඔහු බලා සිටියේ කැදළු පිරුණා ඇතිනි.

“අනුරාධ...” ඇ නැවත කීවා ය.

ඔහු විශ්වරෝන් දෙකෙන් ඇ වෙත ගියේ ය. ඔහුගේ දිගු කළ දෑත් අතර ඇ සිරුව ගන්නා ය. ඔහුගේ පුලල් උර තලය මත නිස හොවා ගන්නා ය. සංසාරයක් පුරා විදුලන් ඇගේ සුචිද ඔහු යළිත් වතාවක් ඒ මොහොතේ විදුලන්ගේ ය.

“මගේ නිෂාධි...” ඔහු මම්බුවේ ය. “...මං ආවා නිෂා.. මං ආවා..”

නිෂාධි කිසිවක් නොකීවා ය. ඇ නිස මසවා කැළලින් තෙත්ව ගිය දෑසින් ඔහු දෙස බැලුවා ය.

ලෝකයම තමා දෙස බලා සිටින බව අමතක කළ අනුරාධ ඇගේ නිස සිප ගත්තේ ය. මහත් සෙනෙහසින් සිප ගත්තේ ය.